

>> เปิดเล่ม / The First Word

แม้ว่าการขยายตัวของประชากร การอพยพจากชนบทสู่เมือง การเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตและสังคม เช่น ค่านิยมในการใช้ชีวิตสมัยใหม่ ตลอดจนการใช้เทคโนโลยี เครื่องจักรกล และยานยนต์ทั้งหลายในการทำงาน และเดินทาง จะทำให้จำนวนของเด็กพิการ เด็กเร่ร่อน และเด็กที่ถูกทอดทิ้งเพิ่มขึ้น และส่งผลให้ปัญหาของเด็กๆ เหล่านี้ขยายตัวและทวีความหนักหน่วงรุนแรงขึ้น แต่การจะแก้ไขปัญหาดังกล่าว ทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้สำเร็จ จะไม่ใช่เป็นไปได้ ถ้าเพียงแต่เด็กๆ เหล่านี้จะมีโอกาส โดยเฉพาะอย่างยิ่งโอกาสทางการศึกษา

ในโลกอารมณ์ความรู้สึกเวลาพบเห็นเด็กพิการและเด็กด้อยโอกาส คนทั้งหลายต่างรู้สึกเห็นใจและปรารถนาที่จะหยิบยื่นความช่วยเหลือแก่เด็กๆ เหล่านี้ แต่ในโลกของความเป็นจริงสิ่งที่เด็กๆ เหล่านี้ได้รับก็คือ การปฏิบัติที่เป็นครั้งคราวจากเมตตาธรรมซึ่งอาจจะผ่อนเบาแต่ไม่สามารถแก้ไข ปัญหาให้ลุล่วงไปได้ ชีวิตประจำวันของเด็กๆ ยังต้องเผชิญกับการตกเป็นฝ่ายถูกกระทำนานัปการ ตั้งแต่การถูกรังเกียจ เบียดเบียนรำคาญ ทอดทิ้ง รังแก บังคับขู่เข็ญ หลอกลวง กระทั่งเป็นเหยื่อของการทารุณกรรม การล่วงเกินทางเพศ ฯลฯ เด็กบางคนไม่มีแม่แต่ตัวตนดำรงอยู่ในทะเบียนราษฎร ทั้งนี้เพราะเรามองความบกพร่องทางร่างกาย ความบกพร่องทางสมอง หรือข้อจำกัดทางสังคมของเด็กๆ เหล่านี้เป็นสิ่งชั่วร้ายว่าเด็กๆ เหล่านี้จะต้องอยู่ภายใต้การพิงพิงมนุษย์ธรรมจากคนปกติ ทั้งๆ ที่เด็กๆ เหล่านี้หากมีการศึกษาที่เหมาะสมและทันเวลา พวกเขาส่วนใหญ่จะสามารถพึ่งตนเอง ช่วยเหลือตนเองให้ไม่ต้องเป็นภาระกับผู้อื่นหรือสังคมได้ นอกจากนี้ ธรรมชาติยังพยายามรักษาคุณภาพด้วยการสร้างความสามารถพิเศษทดแทนให้แก่เด็กๆ เหล่านี้ ซึ่งยังผลให้เด็กๆ เหล่านี้จำนวนหนึ่งสามารถสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ให้กับโลกในระดับที่คนปกติไม่สามารถกระทำได้ ไม่ว่าจะผลงานทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ หรือศิลปะ

โอกาสทางการศึกษาของเด็กๆ เหล่านี้ ตามที่ พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ ฉบับนี้ได้เปิดกว้างไว้ให้ยังไม่เป็นจริง ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากความสนใจในการออกกฎหมายลูกเพื่อให้ พ.ร.บ. มีผลในเชิงปฏิบัติที่ดี การจัดสรรงบประมาณของรัฐก็ดี ตัวเลขการได้รับการศึกษาของเด็กๆ เหล่านี้ก็ดี ตลอดจนการยอมรับให้เด็กๆ เหล่านี้ได้มีโอกาสเข้ารับการศึกษาในสถานศึกษาต่างๆ ก็ดี ขณะนี้ล่วงแล้วแต่อยู่ในภาวะวิกฤตที่ถูกมองข้าม โอกาสทางการศึกษาของเด็กๆ จึงยังห่างไกลจากความเป็นจริงอีกมาก ถึงเวลาแล้วที่เราต้องช่วยกันผลักดันให้นโยบายเกิดผลได้จริงในทางปฏิบัติ **อย่าให้เด็กๆ นอกจากจะต้องมีปัญหาความแตกต่างหรือพิการทางร่างกาย หรือสติปัญญาแล้ว ยังต้องเผชิญปัญหาโอกาสทางการศึกษาที่แตกต่างหรือพิการไปด้วย**

Although the growth of population, the immigration of local people from rural areas to cities, the changed lifestyle and society including the modern lavish way of life and the use of technologies and machineries in workplace and automobiles in transportation have certainly resulted in the ever-increasing number of the disabled, the homeless and abandoned kids which further aggravates their unsolved problems it doesn't mean that all predicaments can't be reversed. All these less fortunate children need is merely **the chance, the educational opportunity** in particular.

In the emotional world, while coming across the handicapped and the underprivileged toddlers most people show their sympathy on them wanting to lend them their helping hands. But in the real world, what these kids receive is occasional supervision and kindness at times which partly eases their difficulties but can't tackle the root of the problems. In their daily life the children still have to encounter a wide variety of physical and mental abuses. They are discriminated, ignored, hurt, threatened, and seduced. Inevitably they become the victims of violence and sexual harassment. Some kids even have no real identity in the census registration since we use their physical, mental, and social limitations as the indicator that they are different from the normal people and can not be self-reliant. In fact, these special kids if receiving an appropriate education timely can stand on their very own feet, thus no longer being the burden of their family and society as a whole. Besides, naturally the children with disability are virtually blessed with special talent, hence allowing them to create the wonderfully unparalleled works concerning with scientific, mathematic, and artistic matters.

Although the National Education Act says that these special children have the right to receive an education their educational opportunity is rather slim. It is because little attention is paid to the enactment of the secondary law that can make the National Education Act more effective. Besides, the government channels only the shoestring budget to support education for the disabled. The real figure of those educated disabled is also unknown. Most importantly, most schools refuse to accept those special kids to study alongside with normal ones. As a result, their educational opportunity is somewhat far-fetched. Therefore, it's high time for those responsible to make the educational policy for the disabled more tangible and practical. **Already trapped in the physical and mental limitations, the handicapped should not encounter the incapacitated educational opportunity.**